

benægte, at servitus prospectus, erhvervet ved Kjøb, bortfalder derved, at Vedkommende flytter. I saa Tilfælde vilde det kun være et Skridt videre at sige, at den skulde bortfalde, naar Eieren mistede sit Syn, thi saa saldt umægtelig Grunden til at bevare Udsigten bort. Naar en saadan Servitut er erhvervet ved Kjøb, saa er det en reel Ret, som Vedkommende er beføjet til at opretholde, og som ikke kan falde bort paa den Maade. Alt dette troer jeg ikke vil have kunnet gjøre noget Indtryk, eller rettere sagt det er, hvad det ærede Medlem vistnok kan sige sig selv, noget Sagen Uvedkommende, ialtsaa paa det Standpunkt, hvorpaa den nu staar. Derimod kunde jeg snarere tænke mig, at Alt, hvad han anførte om det Spørgsmaal, hvilken Ret det er, de paaagjældende Eiere for Dieblisset have, hvilket jeg vigtigstnok troer at have godtgjort er det eneste Objekt, der kan erstattes — og deri har formelt den ærede Ordfører givet mig Ret — kunde gjøre noget Indtryk. Han har anført en heel Deel Rescripter, Plakater og historiske Begivenheder i saa Henseende; men jeg vil bemærke, at er det Andet kommet en Time for seent, saa er dette kommet et halvt Aar for seent. Det havde været paa sin Plads, da dette Spørgsmaal forelaa for sit rette Forum, Høiesteret; men Høiesteret er jo nu kommen til det Resultat, at disse Eiere ingen Byggefrihed have. Alt, hvad han har anført om, at de have haft en sikker Forventning om, at der under visse Forudsætninger, imod at de opsholdt visse Forpligtelser, ikke vilde blive nægtet dem den omhandlede Frihed, alt dette havde været paa sin Plads, da Spørgsmaalet var for Høiesteret; men dette ere vi fritagne for at bedømme her; thi det er af Høiesteret afgjort, at de ikke have nogen Ret til at bruge deres Eiendomme paa en saa uindskrænket Maade; de have kun en Ret til at bruge deres Eiendomme uden at bebygge dem, tildeels uden at foretage væsentlige Forandringer, som at grave Grøfter og deilige; og det er da nu retfærdigt, at denne Indskrænkning decureres Eiendommenes Værdi, naar Spørgsmaalet er om at give dem en Erstatning for deres Eiendomsret. Naar vedkommende Eiere faae Bederslag for den Værdi, deres Eiendomme have, nu, saa troer jeg, de

faae fuld Erstatning. Det er af disse Grunde, at jeg gjentagende skal tillade mig at anbefale at stemme for Loven.

Madvig: Jeg troer, at den ærede Ordførers Bemærkninger om Forholdet til Befæstningen ere fuldkommen rigtige. Hans hele Argumentation gaaer ud paa, at Loven ikke nu er retfærdig eller kan forsvares, uden at den sættes i Forbindelse med en Forpligtelse til at anvende Midlerne til en Befæstning af Kjøbenhavn. Jeg skal med saa Ord sige, hvorfor jeg ikke kan stemme for Loven. Det er en Lov, der gaaer ud paa en Expropriation, der skal omfatte visse Eiendomme; og der anføres som Grund Almuevellets Fordringer i to Retninger, Kjøbenhavns Udvidelse og Sundhedstilstanden. Begge disse Hensyn føre efter mine Tanker ikke til, at Krigsministeriet skal expropriere Eiendommene, men de føre til, at Kommunen tager Sagen i sin Haand og exproprierer Monarchiet. Det er den simple og naturlige Gang, men dette kan ikke afgjøres her, da Kongerigets Lovgivningsmagt ikke kan give Lov for Monarchiet eller Krigsministeriet. Der er altsaa gaaet en anden Vej, og det er Accorvæien. Man gaaer ind paa at tillade Krigsministeriet at foretage Expropriation for derved at faae Forholdet ordnet. Men naar denne Vej skal betrædes, saa er der Spørgsmaal om, hvad man billigt kan indrømme Monarchiet. Jeg troer, at der er mange af de foregaaende Forhandlinger, der bevise, at jeg i saa Henseende ikke vil træde Monarchiet for nær, men at jeg tillægger det almindelige Hensyn til Monarchiet den allerhøieste Betydning og siger: Vi skulle underordne os dette, hvis det forresten er billigt og retfærdigt. Nu er Spørgsmaalet: Hvad er Billighed imod Monarchiet? Dette er væsentligt Spørgsmaalet. Naar Monarchiet opgiver Befæstningen, og de Indskrænkninger, der følge af Fæstningsværkernes Bestaaen, derved falde bort, er da Monarchiet retlig eller billig eller anstændigvis berettiget til at gjøre Indskrænkningen i Penge? Spørgsmaalet, saaledes stillet, benægter jeg, og derfor finder jeg, at det ikke vilde være retfærdigt ved Burderingen af Eiendommene at fradrage Noget paa Grund af Servituten. Jeg troer forresten, hvad den ærede Indvignisminister